

Korok és Korfordulók

TÖRTÉNELEM

A Riva apokrif dorani átirata szerint a Nagyok, akik Satralis kristályszféráit teremtették, és utóbb – a világgal és önmagukkal meghasonulván – egeiből eltávoztak, előre megszabták a kezdet s a vég pillanatát. Az első napkeltét kilenc sorsfordulóval választották el az utolsótól; kilenc kor követi egymást és kilenc jóslat teljesül be, mire a halandók saját kezükbe vehetik sorsukat.

A világ ifjúságáról, a *korok előtti korról* csak töredékes legendák mesélnek. Ekkor teremtettek a szférák, melyeknek súlyát maguk a Nagyok tartották testük eleven oszlopain, körülük pedig ott derengett az elveszett éden, a közös gondolatok és időtlen álmok kertje. Pusztulása robbantotta ki az *úmadarrt*, a Nagyok háborúját, mely a felismerhetetlenségig megváltoztatta a világot; a küzdelmet, melynek két csúcspontja között tizenöt évezred telt el.

A Nagyok távozása utáni *első korról* sem tudunk sokkal többet. A Satralist körülölelő légóceán a feltételezések szerint sokkal ritkább volt akkortájt; a háborúkat a magasban vívták, a holtakat pedig a légnek adták ahelyett, hogy a földbe temették volna. Ynev, melyet a Nagyok lába elsőként érintett, ellenállhatatlanul vonzotta a felsőbb szférák halált nem ismerő lényeit és az ősi anyagi síkok fajzatait – Aquí, Mung és Mvah gyermekeit –, melyek hírmondóira az emberfaj ma is irítozattal tekint.

A *másodkor* a kisebb istenek idejének mondatik. A Satralis anyagi síkján megnyilvánult felsőbb lények ekkor osztották fel egymás közt a Teremtés művét, s alakították ki befolyási övezeteiket a szférák alatt. Érdekszövetségek születtek s enyésztek el, mint homokban a zápor nyoma; a kíméletlen összecsapások győzteseire dicsőség, a vesztesekre – népeikkel egyetemben – pusztulás és feledés várt. E csatározások tanulságai nyomán derengtek fel annak az egyezségnek a körvonalai, mely gátat szabott a haláltalanok bírvágyának, és mindmáig tiltja, hogy teremtő vagy pusztító hatalmukkal közvetlenül formálják a világ arculatát.

Az Ősi Egyezmény csak egyensúlyt hozott, békét nem: a *harmadkor* vad fajközi összecsapásai új hegekkel barázdálták Ynev sokat túrt ábrázatát. Pusztító ütközetekben mérték össze erejüket a Nagyok hajdanvolt csatlósai, Aquí, Mung és Mvah gyermekei, s mire örjögésükből feleszméltek, nem maradt számukra hely a napvilágon: maradékaik a föld vagy a tenger mélyére rejtőztek az új istenek támogatását élvező, számosabb s szaporább fajok elől.

A *negyedkor* az embernem felemelkedésének és az ókultúrák virágzásának ideje volt. Az előbbi nem uralta, csupán szolgálta a mágiát, melynek titkaiért számosan fizettek

életükkel vagy józan eszükkel, a rátermett – vagy csak szerencsés – kevesek azonban nemzetségek és népek vezetőivé, birodalmak alapítóivá lettek. Ekkor emelkedett fel az északi Cranta, melynek istenkirályai hatalmasabb területen uralkodtak, mint azelőtt vagy azóta bárki; délen pedig megébredt Ranagol, hogy az ősnépek Gyűrűhegységben megbújt maradékai fölé emelkedvén kijelölje a Kos országának határait.

Az *ötödik*, melyből a kontinens legendáinak és krónikáinak zöme ered, Kyria fénykora és az ősi gyűlölségek fellángolásának ideje volt. A déli jégsivatag démonfejedelmeinek birodalma még nem szigetelődött el teljesen attól a másiktól, mely a fajháborúban tátotta e világra kapu-száját, de tudták, hogy az idő ellenük dolgozik, és hogy halandó szolgálók, a gdonok testében tovább élhessenek, azokat Aquí gyermekeivel vetekedő bűvhatalommal ruházták fel. Délen az elfek és a dzsennek megvívta az első manifesztációs háborút az amundok testet öltött szörnyistene, Amhe-Ramun ellen, északon pedig új erőre kapott a manapság Orwellaként ismert Avida Dolor, hogy beteljesítse bosszúját a létezőkön.

A *hatodik*, a Kyria bukását követő káosz ideje, a hataloméhes és elvetemült fajzatoknak kedvezett. Olyan szerzetek bukkantak fel a szférák alatt, melyeket ezredévekkel korábban elfeledtek; olyan hasadékok és kapuk nyíltak meg, melyek rendeltetését senki nem ismerte – a Kyria örökségéért marakodó kimérák, Ryek és Dawa, ezekből merítették sötét hatalmukat, mellyel egymás elpusztítására törtek. A magaskultúra fénye a Világgerinc nyugati szegletében, a kyr menekültek alapította Godorában pislákkolt tovább, de csakhamar

fellángolt messze délkeleten is: a démonfejedelmek gdon rabszolgái kivívták szabadságukat, és a jégfolyamok hátán át északnak vándorolván nem csupán az embernem máig legtokéletesebb államát, a Godoni Patrimóniát hozták létre: kóborlóik révén lerakták a későbbi Pyarron és Shadon alapjait is.

A *hetedik* hajnalán Krán aquirjai diadalt arattak Godon felett, az utóbbi elvetette magvak azonban már szárba szökkentek: kultúrája letéteményesei – a magas mágia óvta Pyarron és az isteni hatalom oltalmazta Shadon – máig meghatározzák a délvidék arculatát. Északon a Ryek és Dawa romjain megtelepedett vándornépek ifjú civilizációja néz farkasszemet a magát Kyria örökösének valló Toronnal az ősidők különös hatalmú lobogói alatt. Hogy az évezredek küzdelemnek ki lesz – ha lesz egyáltalán – győztese, olyan titok, mit a koronként változó arcú isteneknél kívül nem ismer senki sem.

2011.06.03.

Szerző: Gáspár András

Forrás: Ynev.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely